

И азъ бѣхъ Малъкъ

Да си много малъкъ не е лошо. — Ще те милватъ, ще те галятъ, ще ти купуватъ хубави нѣща... Но случва се тъй, че, както те милватъ, току вижъ сж те натупализа нѣщо, което не било ужъ добро. Че кое е добро? — Да стоя като бабичка на столчето си и да не мърдамъ ли? Какъ може тъй безъ мърдане? Ами хи тамъ, надъ градинката въ двора, видѣхте ли локвата, станала отъ снощния дѣждъ? Вижете я по-добре и се попитайте, не ви ли се иска да нагазите въ нея? Широка, мжтна — дъното се не вижда.

Гана пере въ коритото до вратата, мърмори нѣщо и наднича да види, седя ли си още на столчето. Хе, седя, седя, ала като стана веднажъ, нѣма и да усѣти, какъ ще отида при локвата. О, колко искамъ да нагазя въ нея! Ей тъй, ще събуя чорапитѣ и — хопъ — вжтре! Жабѣ не вѣрвамъ да има въ водата. Все съ жабитѣ ме плашатъ: — „не прави това, че жабата ще ти попълзи по врата, не прави онова, че жабата ще те глътне...“

Не бѣхъ виждалъ жаба. Единъ день нѣщо меко, сиво дългокрако, съ голѣми очи и пѣпчаво тѣло неочаквано скочи предъ мене. Ей тъй — цопна се предъ краката ми и очитѣ му изведнажъ изпъкнаха. Страшно нѣщо! Изплашихъ се и писнахъ да рева. Тогава казаха, че то било жаба. Но сега, когато си помисля за нея, никакъ не ме е страхъ. Ще я цапна съ тоягата на дѣдо, та на пита ще стане.

Сега? Ето, седя си на столчето ужъ съвсемъ мирничко, а умѣтъ ми е все въ локвата. Миналото лѣто въ двора ни имаше едно наводнение — тъй го казаха; — и тогава ми се случи да ме прекаратъ презъ една вода. Държаха ме за ржка, и азъ газихъ въ водата. Ей, че хубаво бѣше!... — Цамбуръ-ламбуръ, цамбуръ-ламбуръ. Да не се насити човѣкъ.

Ще ида! Тая локва е малка — я се намокря до колѣнетѣ, я не! Ей, какво нѣщо! — „Цамбуръ-ламбуръ... Да стана ли? Тихичко ще се изправа, никой нѣма да усѣти!“

Гана наднича и мърмори нѣщо. Тая проклетия се готви да ми попрѣчи, ама и азъ съмъ хитъръ. Ще чакамъ, когато се загледа въ коритото, и...

